

Så vi går videre til fru Marianne Jelved som ordfører i anden runde.

Marianne Jelved (RV):

Jeg lover formanden og Tinget, at jeg ikke er så nøjeregnende som fru Pia Kjærsgaard, som jeg i øvrigt har stor respekt for, så det var ikke en opfordring til duel nu.

Kl. 21.30

Når jeg har bedt om ordet i anden runde, er det, fordi jeg gerne vil kommentere statsministerens svar på mit første indlæg, hvor statsministeren fandt stor morskab i, at jeg, jeg havde nær sagt for en gangs skyld, tog statsministeren på ordet og erklærede mig fuldstændig enig, bl.a. i slutningen af statsministerens tale, der klart definerer regering og opposition i forhold til hinanden.

Men det er jo også H.C. Andersen-året, og derfor var det også mageløst at følge statsministerens faktisk morsomme indlæg. Og jeg kom til at tænke på, for vi får faktisk set statsministeren fra flere forskellige sider, som årene går, gad vide, hvad det ender med? Først var det politikerens, lederen, i filmen »Fogh bag facaden«, så var det den mere bløde, som jeg kalder det, skjortearmemand uden manuskript. Godt nok. I dag var det komikeren, tryllekunstneren, illusionsmageren, magikeren.

Det var ganske fornøjeligt. Statsministeren lyver på ingen måde, men man ved godt, at illusionsmagere og tryllekunstnere bruger tricks, og nogle gange gør vi os umage med at prøve at gennemskue, hvor de tricks er henne. Om ikke andet så for at prøve at lære noget. Man ved et eller andet sted, at man bliver snydt, men man kan bare ikke finde ud af, hvordan det lykkes at lave det trick, uden at man opdager det.

Jeg prøver også at aflure statsministeren kunsten at lave tricks, for det, statsministeren er ganske, ganske ferm til, er at skabe billeder. Derfor handler meget politik i de her år i virkeligheden om kampen om billedet af virkeligheden. Det ved jeg godt at jeg har sagt før, men det gør det jo ikke mindre sandt.

Så jeg siger tak for svaret til statsministeren. Tak for opmærksomheden. Jeg sad jo med en fornemmelse af, at jeg havde ramt et eller andet. Derfor kan jeg ikke lade være med at undre mig over, hvorfor det åbenbart er så vanskeligt for statsministeren og for regeringen at indrømme – jeg skal måske bruge et andet ord end at indrømme, men så beskrive den virkelighed, som er Folketingets virkelighed, nemlig at regeringen

de facto er en flertalsregering, og at det er fantastisk vanskeligt at komme som oppositionsparti og få indflydelse på dagens gerning.

Statsministeren henviser i forbindelse med Det Radikale Venstres 100 års jubilæum til en åben debat og konstaterer, at Det Radikale Venstre har opgivet den klassiske rolle, nemlig at kunne gå ind og prøve at få indflydelse, må jeg forstå. Nej, i virkeligheden har vi overhovedet ikke opgivet det. Vi har bare fundet ud af, at vi er nødt til at bruge nogle andre veje end den klassiske, som var gældende, når det var mindretalsregeringer. Derfor vil vi bare gerne gøre det klart over for vælgerne og borgerne, som jo er de samme mennesker, hvad hverdagens politiske virkelighed består i, for vi ønsker ikke at skabe illusioner, og vi ønsker ikke at bygge på et billedmageri, som ikke svarer til virkeligheden.

Derfor kan jeg ikke lade være med at spørge, hvilket formål statsministerens svar til mig i virkeligheden skal tjene. Det tror jeg at jeg har fundet ud af. For statsministerens svar til mig skal tjene det ene formål at tegne et ganske bestemt billede af regeringen, nemlig et billede af en mindretalsregering, der lægger sine forslag frem i Folketingssalen til almindelig behandling og forhandling.

Det var det, statsministeren sagde efter valget i 2001, men vi har bare ikke mærket noget til det. Det, vi oplever, er, at regeringen har flertallet på plads inden behandlingen. Det forstår jeg godt, og jeg synes, det er fair, det er i orden, og jeg anerkender det, og jeg synes, det er dygtigt gjort.

Jeg er dybt imponeret, og det ved fru Pia Kjærsgaard er rigtigt, for jeg siger det også, når der ikke er nogen, der hører det, over så handy Dansk Folkeparti kan håndtere det her, og hvor meget Dansk Folkeparti i virkeligheden får ud af det. Og jeg er imponeret over, at det lykkes fru Pia Kjærsgaard at få vristet TV 2-salget fra kulturministeren og lagt det et andet sted hen. Jeg synes faktisk, at det var imponerende. Og jeg er begyndt at anerkende, at jeg måske også kan lære noget af Dansk Folkeparti. Det vil jeg ikke afvise. Jeg synes, det var flot gjort.

Kl. 21.35

Vi har fået nye medlemmer i den radikale folketingsgruppe, og de er mødt her i den tro, at det er argumenterne, der tæller, og de tror, at når de bliver inviteret til møde i et ministerium hos en minister, som de endda har stor respekt for, både som politisk modstander og som politisk håndværker, skal de f.eks. forhandle lukkelov, men så kan der bare ikke flyttes et komma. Vi